

ZARZĄDZENIE

Dnia 25 czerwca 2026 r.

Sędzia Sądu Najwyższego Dariusz Kala

w związku z pismem obrońcy skazanego K.C. z dnia 23 lutego 2026 r. sygnalizującym potrzebę wznowienia z urzędu postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 26 kwietnia 2023 r., sygn. akt II AKa 471/21, zmieniającym wyrok Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 1 października 2021 r., sygn. akt III K 81/21,

na podstawie art. 542 § 3 k.p.k.

zarządził:

stwierdzić brak podstaw do wznowienia z urzędu wyżej opisanego postępowania.

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 23 lutego 2026 r. obrońca skazanego K.C. zwrócił się do Sądu Najwyższego z wnioskiem o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 26 kwietnia 2023 r., sygn. akt II AKa 471/21, zmieniającym wyrok Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 1 października 2021 r., sygn. akt III K 81/21. Jako podstawę wznowieniową wskazał art. 540 § 3 k.p.k. w zw. z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., a jej wystąpienie powiązał z faktem, że zarówno w składzie sądu I instancji (SSO M.M.), jak i w składzie sądu II instancji (SSA A.T.) zasiadali sędziowie powołani na swoje stanowiska na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym ustawą z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2018 r., poz. 3). Pismo

obrońcy zakwalifikowano jako sygnalizację potrzeby wznowienia postępowania z urzędu na podstawie art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. (k. 9 akt SN).

Inicjatywa obrońcy nie mogła przynieść oczekiwanego przez niego rezultatu. Należy przypomnieć, że z powołanej w ww. piśmie uchwały składu połączonych Izb: Cywilnej, Karnej oraz Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego z 23 stycznia 2020 r., sygn. akt BSA I - 4110-1/20, absolutnie nie wynika, że każdy sędzia sądu powszechnego, który uzyskał nominację w następstwie brania udziału w konkursie przed Krajową Radą Sądownictwa po dniu 17 stycznia 2018 r., nie spełnia minimalnego standardu niezawisłości i bezstronności i każdorazowo sąd z jego udziałem jest nienależycie obsadzony w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. Wskazana bezwzględna przyczyna odwoławcza, zgodnie z treścią powołanej uchwały, zachodzi wyłącznie wtedy, gdy wadliwość procesu powoływania prowadzi, w konkretnych okolicznościach, do naruszenia standardu niezawisłości i bezstronności w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej oraz art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności. W powyższym kontekście należy także przypomnieć, że Sąd Najwyższy w uchwale składu siedmiu sędziów z dnia 2 czerwca 2022 r., sygn. akt I KZP 2/22, odnosząc się do ww. uchwały połączonych Izb, również wskazał, że brak jest podstaw do przyjęcia *a priori*, iż każdy sędzia sądu powszechnego, który uzyskał nominację w następstwie brania udziału w konkursie przed Krajową Radą Sądownictwa po 17 stycznia 2018 r. nie spełnia minimalnego standardu bezstronności i każdorazowo sąd z jego udziałem jest nienależycie obsadzony w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. Oznacza to, że w świetle ww. uchwał, dla wykazania zaistnienia w konkretnej sprawie stanu określanego mianem „nienależytej obsady sądu” nie wystarczy odwołać się do instytucjonalnej nieprawidłowości powoływania sędziów na podstawie procedury konkursowej z udziałem Krajowej Rady Sądownictwa w składzie ustanowionym ustawą z 2017 r. Konieczne jest bowiem wykazanie *in concreto*, że sędzia nie gwarantował chociażby minimalnego standardu bezstronności i niezawisłości. To zaś należy uczynić odwołując się do testu, którego elementy zostały opisane w obu ww. uchwałach Sądu Najwyższego (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 31

sierpnia 2022 r., II KK 85/22, zob. także postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 sierpnia 2022 r., III KK 216/22, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 czerwca 2022 r., sygn. akt V KK 171/22). Tego rodzaju okoliczności w ww. piśmie nie wskazano. Nie stwierdzono ich również z urzędu.

Należy także wspomnieć, że słuszne jest stanowisko, zgodnie z którym przepis art. 542 § 4 k.p.k. w zw. z art. 536 k.p.k. rodzi wiążące domniemanie, iż sprawa, która była rozpoznawana przez Sąd Najwyższy w postępowaniu kasacyjnym, została przez ten sąd zbadana również z punktu widzenia ewentualnych uchybień z art. 439 § 1 k.p.k., co tym samym blokuje możliwość wznowienia z urzędu postępowania (zob. J. Matras [w:] *Kodeks postępowania karnego. Komentarz*, wyd. II, red. K. Dudka, Warszawa 2020, komentarz do art. 542, teza 5). W przedmiotowej sprawie toczyło się zaś postępowanie kasacyjne zainicjowane kasacją wywiedzioną przez obrońcę skazanego. Wspomniany środek zaskarżenia został oddalony jako oczywiście bezzasadny postanowieniem Sądu Najwyższego z dnia 29 lutego 2024 r., I KK 435/23.

Co więcej, w przedmiotowej sprawie badano już kwestię zasadności wznowienia postępowania z powodu wskazanej wyżej bezwzględnej przyczyny odwoławczej. Postępowanie to zakończyło się wydaniem w dniu 28 maja 2025 r. zarządzenia o stwierdzeniu braku podstaw do wszczęcia przez Sąd Najwyższy postępowania o wznowienie z urzędu - art. 542 § 3 k.p.k. (I KO 24/25). Na sposób interpretacji art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. nie mógł przy tym wpłynąć – już choćby ze względu na swój specyficzny i ograniczony zakres zastosowania - powoływany przez skarżącego wyrok TSUE z dnia 4 września 2025 r., C – 225/22 (zob. m.in. P. Szymaniak, *Wyrok TSUE to nie jest opcja atomowa, ale chaos w sądach i tak spotęguje*, <https://www.rp.pl/sady-i-trybunaly/art42970261-wyrok-tsue-to-nie-jest-opcja-atomowa-ale-chaos-w-sadach-i-tak-spoteguje>).

Na zakończenie należy przy tym przypomnieć, że Sąd Najwyższy nie dopatrywał się zaistnienia wskazanej wyżej bezwzględnej przyczyny odwoławczej i w innych sprawach, w których w składach orzekających zasiadali ww. sędziowie (zob. m.in. zarządzenie z dnia 11 lutego 2026 r., I KO 7/26, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 2026 r., I KK 351/25; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 sierpnia 2024 r., I KK 276/24).

[WB]

[a.1]